

Op een mooie, zonnige morgen
opende Miko slaperig zijn ogen.

‘Goedemorgen, Miko,’ zei mama en ze
kuste zijn pootjes.
‘Een, twee, drie, vier, vijf
kusjes voor vijf Miko teentjes.’

Miko bewoog zijn teentjes en bekeek
ze van dichtbij. Toen lachte hij.

‘Mam, ik hou één, twee, drie,
vier, vijf van jou!’ zei hij.

'En ik hou zes, zeven, acht, negen,
tien van jou,' zei mama.

'Wow,' zei Miko.

'Dat is veel liefde!'

Miko rende vooruit en mama
volgde hem door het veld.

‘Ik hou zo veel van jou als al
deze gele bloemen!’ zei Miko.

‘Dat is veel,’ zei mama. ‘Dat zijn er
minstens twintig!’

Miko knikte en lachte net zo stralend
als de bloemenzee.

Met haar sterke poot hielp mama Miko
bij het springen door de rivier.
'Ik hou zo veel van jou als
al deze visjes,' zei mama.

Miko tuurde in het water.

‘Eén, twee, drie, vier... negen, tien, twintig,
dertig... negentig... **honderd!**’ telde Miko.
Dat is heel veel liefde!’

